

Vinterhaven

1 Det var den aften, Dirch Passer døde. Han faldt om på scenen. Den var gal med hjertet, og han blev straks kørt med en ambulance til sygehuset, hvor han blev erklæret død ved ankomsten. Det var den 3. september 1980, og når jeg husker det så tydeligt, er det fordi, det var den aften, min far og mor besluttede sig for at fortælle mig, at de ville skilles. Det var blevet sagt under aftensmaden, 5 og et sted inden i mig var jeg vel lettet. Det kan lyde hårdt nu bagefter, men de passede ikke sammen, så da mor sagde det, nøjedes jeg med at lægge min gaffel. Ved titiden kom så nyheden om Dirch Passers død. De to ting, hans død og så mig, der står i terrassedøren og kigger ud på det mos, far altid lod gro mellem fliserne, kan jeg ikke længere adskille.

Jeg boede det første halvandet år hos mor og besøgte far i hans nye rækkehus hver fjortende dag. 10 Han var aldrig rigtigt flyttet ind, far. Han lå på en drømmeseng inde i det store soveværelse, og vi spiste kun grillkylling, når jeg var der. Så skete der det, at mor fik en kæreste.

Han hed Henning, var alene med to piger, og vi sad tit i stuen og spillede kort om aftenen. Men far var ked af det, når jeg besøgte ham. Han sagde hele tiden til mig, at det ikke gjorde noget. Hvad? spurgte jeg. Ikke noget, sagde han, og så snakkede jeg med mor og Henning om, at når nu Hen- 15 nings to piger boede hos dem, så var det måske fair nok, at jeg boede i det lille værelse hos far.

Det var den 6. juni 1982, og da vi sad i bilen uden for fars hus, blev mor ved med at hive ned i ærmerne på min træningstrøje og sige, at jeg skulle vide, at der var en vej tilbage. Hun gik lige med ind, ikke mere, og på den måde fik jeg så det lille værelse hos far. Han havde forsøgt at gøre det pænt over det hele. Møblerne var blevet sat ud til væggene, der stod et sofabord med et stort 20 askebæger i stuen. Han havde også fået reoler, og i hans soveværelse stod der en briks, som var magen til den, han havde sat inde på det lille værelse til mig. På mit værelse var der rent og pænt og plads nok. Jeg ved ikke, hvor han havde fået gardinerne fra, men han trak dem for, så jeg kunne se, at de virkede.

Der var både gode og dårlige ting ved den sommer, jeg boede hos far. Det gode var, at der var 25 VM i fodbold fra Spanien. Paolo Rossi blev topscorer med seks mål, og den nordirske angriber

Norman Whiteside var med sine sytten år og toogfyrre dage den yngste spiller nogensinde ved en slutrunde. Vi så fodbold sammen, far og jeg, og fordi solen bagte ned udenfor, havde vi alle gardiner trukket for. Den mørke stue, lugten af agurkesalat blandet med det lidt for varme tv-apparat, var en god ting. Men når vi så endelig gik ud sammen, for eksempel hvis vi var nede
30 i supermarkedet, kunne far ikke lade være med at holde mig i nakken for at vise, at vi hørte sammen, og alle andre var jo ligeglade.

Far havde været heldig med at få huset, fortalte han, og han var især glad for udestuen. Der kunne blive varmt ude, selv om vinteren, så far fyldte den med ørkenplanter og kaldte den vinterhaven. Hvor stuen, køkkenet, badeværelset virkede store, så var der blødt og tæt derude. Nogle gange om
35 aftenen, hvis ikke der var noget i fjernsynet, ville han have, at jeg skulle sidde derude i en havestol og snakke. Det var sukkulente planter og husløg, far dyrkede, og han vandede dem med Substral, så de blev meget store. Han havde blandt andet en halvanden meter høj Crassula, som han kaldte den. Den skulle jeg have engang, fordi jeg var kommet til at sige, at den var den flotteste. Nogle gange sagde jeg for at gøre ham glad, at den varme jord i vinterhaven lugtede af jungle. Andre
40 gange sagde jeg, at hans planter var så store, at han lignede Tarzan, når han stod imellem dem. Så grinede han og kaldte mig Korak¹, men før ham og mor blev skilt, havde han ingen hobbyer.

Jeg kunne nok godt være blevet boende hos far, men så skete der det i midten af september det år, at en fraskilt dame fra fars arbejde opdagede, at han også var skilt.

Hun hed Margit. Jeg så hende en dag ude i vinterhaven, hvor hun gik frem og tilbage med et glas
45 hvidvin. Mens far forklarede hende, hvordan sukkulente planter ligesom kameler gemmer vand inden i sig, så jeg, at hun kiggede på tapetet inde i stuen. Og så inviterede hun både far og mig hjem til sig en søndag eftermiddag. Det var den 30. september 1982, den dag Dirch Passers sygesikringsbevis var udløbet, hvis han stadig havde levet, og det, jeg husker mest fra den dag, var, at hende Margit havde en søn.

50 Han sad i sofaen og gloede surt på mig. Jeg stirrede tilbage på ham for at få ham til at lade være. Han rakte tunge ad min far, når han ikke så det. Det kan virke som en bagatel, men det var først her, at det for alvor slog mig, at jeg var den eneste, som syntes, min far var noget særligt. Egentlig var det kun mit syn på ham, der adskilte ham fra at være en tilfældig, ligegyldig mand, som kunne erstattes med en hvilken som helst anden tilfældig, ligegyldig mand. Hvis jeg ikke kunne lide
55 ham, ville han kort sagt være ubetydelig, og hvis han var ubetydelig, så det ret skidt ud for mig. Så

¹ Korak: er Tarzans søn

jeg skar alt det, jeg følte for far, i stykker og stak det af vejen, hvor jeg bedst kunne. Altså oppe i tankerne. Jeg gemte noget under stuebordet, noget i Margits pottedplanter og i hendes søns grimme mund. Når jeg gemte det på den måde, skulle drengen først have fundet alt sammen igen, før han kunne række tungen ad det.

⁶⁰ Jeg ved ikke, hvad der skete mellem far og hende Margit den dag, men jeg så hende ikke siden, og da vi skulle af sted, kunne jeg ikke nå at samle alt det, jeg havde stukket af vejen, sammen igen. Ude i bilen, jeg sad på forsædet, kan jeg huske, turde jeg først ikke kigge på far. Så gjorde jeg det alligevel, og den var god nok. Der sad en helt tilfældig mand og kørte bilen, og jeg rakte tungen ad ham, når han ikke så det.